

τος εις την οπισθεν τῆς σκηνῆς δοκιμαστικὴν τάφρον, ἀναβιβάζεται ἡ κατοίκησις τοῦ χώρου αὐτοῦ εις τὴν 3ην χιλιετηρίδα π.Χ.

Ν. ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

*

Α Χ Α · Ϊ · Α
ΠΑΤΡΑΙ

Ἐν Πάτραις, κατὰ τὰς ἐργασίας ἀνακατασκευῆς παρὰ τοῦ Δήμου τοῦ ἀποχετευτικοῦ ἀγωγοῦ ἐν

ἑλικοειδοῦς ἐντὸς πλαισίου μελανῶν ψηφιδῶν ἐπὶ λευκοῦ ἐδάφους (Πίν. 149 α, β καὶ Σχ ε δ. 1). Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου βαινόντες κάτω τῶν πεζοδρομίων (ἀπεχόντων 6,40 μ.) καὶ τῶν οἰκίων δὲν ἀπεκαλύφθησαν, ὥστε νὰ σημειωθῇ ἡ ρυμοτομία τῆς ἀρχαίας πόλεως. Ἐκ τῆς κατευθύνσεως ὁμοῦ τῶν παραλλήλων πρὸς τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου πλαισίων φαίνεται, ὅτι αἱ ἀρχαῖαι ὁδοὶ ἀπέκλιναν ἐλαφρῶς πρὸς Ἄνατολάς ἐν σχέσει πρὸς τὰς σημερινάς. Ἡ αὐτὴ ἀπόκλισις παρατηρεῖται εἰς ἀποκαλυφθέντα τοῖχον οἰκοδομήματος

Π Ε Ζ Ο Δ Ρ Ο Μ Ι Ο Ν

Σχ ε δ. 1

τῇ ὁδῷ Νικητᾶ, ἐθρυμματίσθη ἐξ ἀγνοίας τῶν ἐργατῶν τὸ κάτω ἥμισυ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μαρμαρίνου ἀγάλματος τηβεννοφόρου ἀνδρός ὑπερφυσικοῦ μεγέθους συγκολληθὲν ἀργότερον ἐν τῷ Μουσειῷ (Λ 159, ὕψ. μετὰ τῆς πλίνθου 1,21 μ.).

Κατὰ τὴν ἐπακολουθησασαν διερεύνησιν τοῦ χώρου ἀπεκαλύφθη ἐν μέρει λευκὸν καὶ μέλαν ψηφιδωτὸν δάπεδον δωματίου, κοσμοῦμενον δι'

ὑπὸ τὴν ὁδὸν Σωτηριάδου, παρὰ τὸ ἀρχαῖον ὼδειον.

Κατὰ τὰς ἐκσκαφὰς πρὸς κατασκευὴν παρὰ τοῦ Δήμου ἀποχετευτικοῦ ἀγωγοῦ κατὰ μῆκος ἀνωνόμου παρόδου καὶ κατὰ τὴν συμβολὴν τῆς πρὸς τὴν ὁδὸν Ἰτεῶν (Πύργου) ἀρ. 10 ἐν Πάτραις, ἀπεκαλύφθη ἐν κακῇ καταστάσει τμήμα ψηφιδωτοῦ πλάτους 2.30 μ. περίπου, διακεκοσμη-

μένου διά κύκλων διατεταγμένων ἐντὸς ὀδοντωτοῦ πλαισίου· τὸ μήκος του, βαῖνον ὑπὸ τὸ ἐσωτερικὸν κράσπεδον καὶ παραλλήλως πρὸς τὸν ἄξονα τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ Ἰτεῶν, δὲν ἀπεκαλύφθη καὶ παραμένει ἄγνωστον.

Τὸ ψηφιδωτὸν εἶχε καταστραφῆ ἐν μέρει καὶ κατὰ τὴν ἀνόρουξιν χάνδακος πρὸς τοποθέτησιν ἡλεκτροφόρων καλωδίων παρὰ τῆς Ἡλεκτρικῆς Ἑταιρείας Γλαυκός.

Καθ' ὄλον τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ Ἰτεῶν καὶ εἰς βάθος 1,15 μ. τὸ δάπεδον ἦτο πλινθόστρωτον εἰς σαθρὰν κατάστασιν.

Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς παραλίας, ἀνευρέθη τμήμα πλινθοκτίστου τοίχου, βαίνοντος λοξῶς πρὸς τὸν ἄξονα τῆς ὁδοῦ, καὶ παρὰ τὸν τοῖχον, ἐντὸς τῆς ὀρυκθείσης τάφρου, ἀνευρέθη μαρμάρινος ἀκέραιος κορμὸς ἀρραβδῶτου κίονος μήκ. 2,37 μ. διαμ. ἄνω 0,34 μ. κάτω 0,41 μ., ὅστις μετεφέρθη εἰς τὸν χῶρον τοῦ ἀρχαίου Ὠδείου.

Ἀπέχοντα ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου περὶ τὰ 300 μ. εἶναι ἀσφαλῶς τὰ παρὰ τῶν περιηγητῶν παρατηρηθέντα «κατὰ τὴν παραλιακὴν ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ πέραν» ἐρείπια λουτρῶν¹.

Ἐκ τῶν φρουρίου ἀπετειχίσθησαν ἄγνωστα γλυπτὰ, ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ ἐπιγραφαὶ καὶ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη². Τὰ μνημεῖα ταῦτα τῆς ἀκμῆς τῶν Πατρῶν μετεφέρθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον.

1. Α. 160. Ἀρχαϊστικὴ κεφαλὴ Ἑρμοῦ, ἐνθymiζουσα τὸ ἀντίγραφον τῆς τοῦ Ἀλκαμένους, ἀποκεκρουμένη τὸ δεξιὸν ἡμισὺ ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ, τὴν κόμην τοῦ μετώπου ἐν μέρει, τὸν πρό τοῦ ὄμου πίπτοντα βόστρυχον τῆς κεφαλῆς, τὸ ἄκρον τοῦ ὀρθογωνίου πώγωνος καὶ τὴν στήλην κάτωθι τοῦ ὄμου. Ἡ κόμη τοῦ μετώπου εἶναι διατεθειμένη εἰς τέσσαρας ἐπαλλήλους σειρὰς κοχλιοειδῶν βοστρύχων, ἀντὶ τῶν τριῶν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιγράφου ἐκ Περγάμου, τὸ ὅποσον εἶναι ὀλίγον μικρότερον (ὑψ. 0,37 μ., κεφαλῆς 0,35 μ. Πί ν. 149 γ, δ).

2. Α. 161. Μαρμαρῖνη εἰκονικὴ κεφαλὴ νέου ἀποκεκρουμένη τὸ πρόσωπον, ὀπίσω καὶ κάτω ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς κάτω σιαγόνας καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ αὐχένος. Ἡ περισφίγγουσα αὐτὴν ταινία προδίδει ἡγεμόνα ἢ ἀθλητὴν. Οἱ τεταραγμένοι

1. Θωμόπουλος, Ἱστορία τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν¹, 224.

2. Ὡς καὶ περὶ τὰς δέκα ἐβραϊκὰ ἐπιγραφαί, ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ἐν τῷ Μουσείῳ Πατρῶν ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι πέντε.

καὶ ἀνήσυχοι βόστρυχοι τῆς κόμης ἀρμόζουν εἰς ἑλληνιστικὸν ἔργον τοῦ τέλους τοῦ 4ου αἰῶνος (ὑψ. 0,219 μ. Πί ν. 150 α, β).

3. Α. 162. Ἀπότμημα μαρμαρῖνης σαρκοφάγου, ἀποκεκρουμένης πανταχόθεν πλὴν τῆς προσώψεως καὶ τῆς ἔδρας. Διασφῆζει ἐν ὑψηλῷ ἀναγλύφῳ τὸ κάτω ἡμισὺ ἀπὸ τῆς ὀσφύος τοῦ σώματος νέου πρὸς τ' ἀριστερά, γονατίζοντος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ τείνοντος τὸν ἀριστερὸν πόδα ὀπίσω· ἐμπρὸς κρέμαται τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου. Παρίσταται προφανῶς σκηνὴ μάχης. Παρὰ τὴν ἔδραν ζωφόρος ζῶων ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ (ὑψ. 0,40 μ., πλ. 0,42 μ., πάχ. 0,57 μ.).

4. Α. 163. Μαρμάρινον ἀγαλμα ταύρου κατακεκλιμένου πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπὶ ἀνωμάλου βραχῶδους ἐδάφους· ἀποκεκρουμένον τὰ ἐνθετα κέρατα, τὸ ἄκρον τοῦ ρύγχους, τὸν δεξιὸν ἐμπρόσθιον πόδα κάτωθεν τοῦ γόνατος, τὸν ὀπίσθιον ἐν μέρει καὶ τὴν πλίνθον ἐμπρὸς (ὑψ. 0,38 μ., πλίνθου μήκος 0,775 μ., πλ. 0,265 - 0,29 μ., ὕψος ἐμπρὸς 0,043 - 0,073 μ., ὀπίσω 0,165 μ. (Πί ν. 150 γ). Στρέφει τὴν κεφαλὴν δεξιὰ προσβλέπων τὸν θεατὴν· ἡ κόμη εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου εἰς σχῆμα πυροστροβίλου. Φέρει τὴν θυσανωτὴν οὐρὰν ἄνωθεν τῆς ράχews. Κάτωθεν τῆς ὀπλῆς τοῦ ἐμπροσθίου ἀριστεροῦ ποδὸς ὀπὴ ἄγνωστον εἰς τί χρησιμεύουσα. Προφανῶς δὲν ἀνήκει εἰς σύμπλεγμα.

5. Α. 164. Μαρμαρῖνη κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρους τοῦ στήθους καὶ τῶν ὠμοπλατῶν λέοντος (ὑψ. 0,44 μ., μήκ. 0,77 μ.) ἀποκεκρουμένη τὸ κατὰ τοὺς μυκτῆρας τμήμα τῆς ἄνω γνάθου καὶ τὸ ἄκρον τῆς κάτω (Πί ν. 150 δ). Στρέφει πρὸς τ' ἀριστερά καὶ χαινὶ τὸ στόμα ὡς βρυχώμενος. Τὸ μέγα βάθος εἰς τὸ ὅποσον κείνται οἱ ὀφθαλμοί, μαρτυρεῖ ἐπίδρασιν τοῦ Σκόπα. Προφανῶς ἐπίστημα ἐπιτυμβίου μνημείου, ὡς φύλαξ αὐτοῦ.

6. Α. 158. Ἀπότμημα παρὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν βάσεως ἀγάλματος λευκοῦ μαρμάρου σκληροῦ, ἀποκεκρουμένης τὰς ἄλλας πλευρὰς (ὑψ. 0,495 μ., πλ. 0,345 μ., πάχ. 0,15 μ., ὕψ. γραμμ. 0,043 - 0,056, Ψ = 0,135 μ. Φ = 0,14 μ. τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος. Πί ν. 151 α).

[- -]ον

[κατὰ τ]ὸ ψῆφι-

[σμα τῆς] Βουλῆς

7. Α. 165. Ἀπότμημα παρὰ τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν βάσεως ἀγάλματος τεφροῦ ἀββεστολίθου, ἀποκεκρουμένης κάτω, ἀριστερὰ καὶ ἐν μέρει τὴν ἄνω δεξιὰν αὐτῆς γωνίαν (ὑψ. 0,525 μ., πλ. 0,30 μ., πάχ. 0,49 μ., ὕψ. γραμμ. 0,025 - 0,03 μ. τοῦ 1ου π.Χ. - 1ου μ.Χ. αἰ. Πί ν. 151 β).

ΑΠΟΛΗ [- -]
 Σωρεΐναν [- -]
 ου θυγατέ[ρα - -]
 [θ]έατρα τε [- -]
 ρωνος [- -]
 ΘΕ [- -]

Στ. 1. τὸ τρίτον γράμμα πιθανῶς Θ και τὸ τέταρτον Α.

Στ. 4. [θ] έατρα τε [θεασαμένην] ἴσως.

8. Α 166. Πλάξ λευκοῦ μαρμάρου ἀποκεκρουμένη ἄνω ἀριστερά και ἐν μέρει κάτω. Κισσόφυλλον εἰς τὴν ἀρχὴν και τὸ τέλος τοῦ τελευταίου στίχου (ὑψ. 0,29 μ., πλ. 0,52 μ., πάχ. 0,035 μ., ὑψ. γραμμ. 0,042 - 0,045 μ. τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος. Πί ν. 151 γ). Ἀνάγλυφος ταινία ὀπίσω κατὰ μήκος τῆς κάτω πλευρᾶς ἐκ τῆς πρώτης χρήσεως.

|| ΟΙΣ

ν ἐπέγραφα

Στ. 1. Αἱ κάθετοι κεραῖαι τοῦ πρώτου και δευτέρου γράμματος πιθανὸν ἀνήκουν εἰς ΝΤ μᾶλλον ἢ ΤΡ, συμπληρωτέον ἴσως [ἐν] τοῖς ω.

9. Α 167. Ἀπότμημα στήλης λευκοῦ ἀσβεστολίθου Ἀστακοῦ, ἀποκεκρουμένης πανταχόθεν πλὴν τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς (ὑψ. 0,23 μ., πλ. 0,345 μ., πάχ. 0,245 μ. Φέρει τὴν γνωστὴν ἐπιγραφὴν CIL IX 529 (ὑψ. γραμμ. 0,037 - 0,041 μ. Πί ν. 151 δ), ἣτις ἐπανεκδίδεται :

OL

[Po]steriores PIL
 IIC · III PROPARIEDIM
 ITALIS

10. Α 157. Πλάξ λευκοῦ ἀσβεστολίθου Ἀστακοῦ ἀκεραία (ὑψ. 0,44 μ., πλ. 0,235 κάτω, 0,245 μ. ἄνω, παχ. 0,105 μ., ὑψ. γραμμ. 0,04 μ., τοῦ 1ου μ.Χ. αἰ. Πί ν. 151 ε).

Marcia Antiochis' Al-
 liatius Pro-
 bus Matri

Πιθανῶς ἀφιέρωσις εἰς τὴν ἐν Ἀχαΐᾳ λατρευομένην Stata Mater².

11. Α 168. Μαρμάρινος πεσσίσκος ὀρθογώνιος ἀποκεκρουμένος ἄνω και κάτω κοσμεῖται ἐπὶ τῆς προσόψεως διὰ διαωρόφων ἀνθεμίαν ἀναγλύφων (ὑψ. 0,79 μ., πλ. 0,21 μ., πάχ. 0,29 μ., Πί ν. 152 α)

3. Herbillon, Les cultes de Patras, 167.

12. Δύο πάρινα κορινθιακὰ κιονόκρανα τοῦ συνήθους τύπου ἀποκείμενα εἰς τὸν χρόνον τοῦ ἀρχαίου Ὀδείου και πέντε μαρμάρινα τῆς παραλλαγῆς τοῦ ἐν Ἀθήνας Ὀρολογίου Ἀνδρονίκου τοῦ Κυρρήστου (Πύργου Ἀνέμων), εἰς τὰ ὁποῖα ἢ μὲν κάτω ζώνη τοῦ καλάθου φέρει περίξ 8 φύλλα ἀδροτμήτου ἀκάνθου, αἱ δὲ δύο ἄνω περιφερικὴν στεφάνην ἐκ 16 φύλλων καλάμου ἀνακαμπτομένων ὑπὸ τὸν τετράγωνον ἄβρακα (ὑψ. 0,39 μ., πλ. ἄβρακος 0,47 - 0,495 μ.).

Ἀποτμήματα θωρακίων παλαιοχριστιανικῶν τῶν Πατρῶν κοσμουμένων διὰ πτηνῶν ἐκατέρωθεν πτηνοῦ.

13. Α 169. Ἀπότμημα παρὰ τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν μαρμαρίνου θωρακίου τοῦ φράγματος τοῦ πρεσβυτερίου παλαιοχριστιανικῆς βασιλικῆς (ὑψ. 0,455 μ., πλ. 0,59 μ., πάχ. 0,065 μ., Πί ν. 152 β). Πτηνὸν μετὰ μακροῦ ράμφους πρὸς τὰ δεξιὰ τὰ πτίλα τῶν πτερυγῶν δηλοῦνται δι' ἐγχαράκτων τόξων ὡς φολίδες, τὰ δὲ ἀκραῖα μακρότερα διὰ τόξων και παραλλήλων γραμμῶν. Ὅπισθεν αὐτοῦ δενδρύλλιον, τὸ φύλλωμα τοῦ ὁποῖου εἶναι ἐσχηματοποιημένον εἰς ὠσειδᾶς φύλλον.

14. Α 170. Ἀπότμημα παρὰ τὴν κάτω δεξιὰν γωνίαν μαρμαρίνου θωρακίου (ὑψ. 0,42 μ., πλ. 0,42 μ., πάχ. 0,12. Πί ν. 142 γ). Πτηνὸν πρὸς τὰ δεξιὰ παρὰ τὴν κάθετον κεραῖαν ἀνισοσκελοῦς σταυροῦ μετὰ πεπλατυσμένων ἄκρων. Κατὰ μήκος τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς γλωττίς διὰ τὴν ἐνσφήνωσιν τοῦ θωρακίου ἐντὸς τῆς ἐπὶ τοῦ πεσσίσκου ἐγκοπῆς. Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς ἀνάγλυφον φάνωμα, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὀκτάφυλλος ρόδαξ, ἐκ τῆς πρώτης χρήσεως τῆς πλακό.

Πλάξ λευκοῦ ἀσβεστολίθου ἀκεραία (ὑψ. 0,42 μ., πλ. 0,75 μ., ὑψ. γραμμ. τῆς α' ἐπιγραφῆς 0,054 μ., τῆς β' 0,050 - 0,52 μ.). Εἰς τὸ πλακόστρωτον τῆς οἰκίας Σκληβανιώτη πλατεῖα Ὀμονοίας ἀρ. 7.

a Caetronia

Veneria

vix(it) annos XXVII

b V(eneriae;) Caetroniae quintae
 Matri

X 74. Ἐκ κατασχέσεως παρὰ τῆ κοσμηματοπώλῃ Βασ. Γεώργια ἐν Πάτραις (Ρήγα Φεραῖου 73) περιήλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον χαλκοῦν κορινθιακὸν κράνος ἀποκεκρουμένον ἐλαφρῶς παρὰ τὸ καταυχένιον γείσον και τὴν κορυφὴν τοῦ θόλου (Πί ν. 153 α, γ). Ὁξειδῶσις βαθυπρασίνῃ. Ὑπὸ τὰ ὄτα σχηματίζεται ἀμβλυγώνιος ἐντομὴ τοῦ ἐλάσματος χωρίζουσα τὰς παραγναθίδας ἀπὸ τοῦ καταυχενίου γείσου. Περὶ τοὺς ὁ-

φθαλμούς, τὸ προρρινίδιον καὶ τὸ πρόσθιον τμήμα τῶν παραγναθίδων ἀνέχον ἐλαφρῶς στενὸν περιθώριον λεῖον σφυρήλατον. Περί ἅπαν τὸ χεῖλος 0,01 - 0,011 μ. ἀπέχουσαι μεταξύ των ὀπαὶ καὶ συμφυεῖς μετ' αὐτῶν χαλκοὶ ἠλίσκοι μετὰ τῶν κεφαλῶν πρὸς τὰ ἔξω διὰ τὴν στερέωσιν τῆς ὑπενδύσεως. Παρὰ τὸ ἐπιτραχήλιον ἐπὶ τῆς εὐθείας πρὸς τὸ προρρινίδιον ζεύγος ὀπῶν (διάμ. 0.002 μ., ἀπέχουσαι 0,004 μ.) καὶ ἑκατέρωθεν τῆς κορυφῆς τοῦ θόλου δύο ζεύγη ὀπῶν, ὧν τὸ ἐν μετὰ συμφυῶν χαλκῶν ἠλίσκων διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ λόφου. Ὑψος 0,21 μ., μεγάλη διάμετρος τοῦ ἄλλειψοειδοῦς ἀνοίγματος 0,24 μ., μικρὰ 0,175 μ.

ΠΕΡΙΟΧΗ ΑΧΑΪΑΣ

Ἐν θέσει Σκόρος παρὰ τὸ ἀγρόκτημα Γερ. Ν. Ζαχαράκη εἰς ἀπόστασιν 1000 μ. περίπου ΒΔ τοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου Τρουμπὲ Χαλανδρίτσης γεωμετρικοῦ νεκροταφείου εὐρέθησαν τυχαίως ἐντὸς κιβωτισσῆμων τάφων ὑστερογεωμετρικαὶ οἰνοχοαί.

Οἰνοχόη μετὰ εὐρείας ἐπιπέδου βάσεως καὶ χαμηλοῦ λαιμοῦ (Π 610 Πί ν. 153 ε, 1ον ἀγγεῖον). Ἐπὶ τοῦ ὄμου ζώνη ὀρθίων κυματιστῶν γραμμῶν. Ὁ λαιμός, τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, καλύπτονται δι' ἐπαλλήλων λεπτῶν γραμμῶν, ἡ λοιπὴ ἐπιφάνεια καὶ ἡ ἔξω ἐπιφάνεια τῆς ταινιοσχήμου λαβῆς μελαμβαφεῖς. Ὑψος 0,191 μ.

Ὁμοία οἰνοχόη μετὰ χαμηλοτέρου καὶ εὐρυτέρου λαιμοῦ (Π 609 Πί ν. 153 ε, 3ον ἀγγεῖον). Ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ἀπλή συνεχεῖς σπείρα, ἐπὶ τῶν ὤμων δικτυωτὰ ἰσοσκελῆ τρίγωνα μετὰ βραχείας κεραίας κατὰ τὴν κορυφήν. Τὸ ὑπόλοιπον σῶμα καὶ τὰ χεῖλη ἐσωτερικῶς καλύπτονται δι' ἐπαλλήλων λεπτῶν γραμμῶν· παρὰ τὴν βάσιν μελανὴ ταινία. Ἡ ταινιοσχημὸς λαβῆ κοσμεῖται διὰ δύο χιαστὶ σταυρῶν. Ὑψος 0,18 μ.

Ὁμοία οἰνοχόη ραδιωτέρα (Π 611 Πί ν. 153 ε, 2ον ἀγγεῖον). Ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ζώνη ὀρθίων κυματιστῶν γραμμῶν ἐν μέσῳ ἐπαλλήλων γραμμῶν. Ἐπὶ τοῦ ὄμου ἔξ, ἐλευθέρα χειρὶ, κύκλοι πλήρεις στιγμῶν συνεχόμενοι δι' ἐφαπτομένων τεμνομένων. Τὸ ὑπόλοιπον σῶμα καὶ τὰ χεῖλη ἐσωτερικῶς καλύπτονται διὰ λεπτῶν ἐπαλλήλων γραμμῶν· παρὰ τὴν βάσιν μελανὴ ταινία. Ἡ ταινιοσχημὸς λαβῆ κοσμεῖται διὰ δύο ἐπαλλήλων σταυρῶν χιαστὶ. Ὑψος 0,215 μ.

Ἡ οἰνοχόη αὕτη εὐρέθη ἐντὸς κτιστοῦ διὰ πλακοειδῶν λίθων κιβωτισσῆμου τάφου (μῆκ. 2,70, μέσου πλάτους 0,50 μ., βάθους 0,60 μ.) καλυπτομένου διὰ πλακῶν ἀκανονίστου σχήματος (μῆκους 0,61 - 0,170 μ., πᾶχ. μέχρι 0,15 μ.). Ἐπὶ

τῆς νοτίας στενῆς πλευρᾶς εἶχε θύραν φρασσομένην ἐξωτερικῶς διὰ πλακὸς ἔξ ἄμολιθοῦ (Πί ν. 153 β). Περιεῖχε δύο νεκρούς. Τοῦ αὐτοῦ σχήματος οἰνοχοαί εὐρέθησαν καὶ ἐντὸς ἄλλων τάφων τῆς περιοχῆς Φαρῶν Ἀχαΐας⁴. Ὁ πηλὸς τῶν ἐκ Σκόρου ἀγγείων, ἐνέχων μίγματα μαρμαρυγίου, εἶναι ὑπέρυθρος καὶ ἰσχυρῶς ὠπτημένος. Αἱ πυκναὶ ὀρίζονται γραμμαὶ καὶ ἡ σπείρα εἶναι χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν πρωτοκορινθιακῶν ἀγγείων⁵. Ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν τριγῶνων κεραία εἶναι ὁ πρόγονος τῶν ἀνατολιζουσῶν ἐλίκων.

Ἡρευνήθη ἐπίσης ταφικὸς πίθος (ὑψ. 1,90 μ., διαμ. κοιλίας 0,95 μ.) οὐδὲν περιέχων κτέρισμα.

Μυκηναϊκοὶ τάφοι ἐπεσημάνθησαν εἰς τὰ χωρία Κρήνη (Βελίτσι) κτήμα Ἀντ. Σπανοῦ, εἰς Πλατανόβρυση (Μέτζαινα) εἰς τὸ κτήμα Δημ. Μπιθῆλη ἐν θέσει Καμίνι, ἀπεχούση ἱκανὸν τῆς τοῦ ἐν τῷ κτήματι τοῦ αὐτοῦ ἰδιοκτήτου μυκηναϊκοῦ νεκροταφείου, τοῦ διερευνηθέντος παρὰ τοῦ Κυπαρίσση (ΠΑΕ 1932, 61).

Ἐκ τάφου παρὰ τὴν Μιτὸπολιον Φαρῶν εὐρέθησαν παρὰ τοῦ Γεωργίου Ν. Κατσόκολου κατὰ τὴν καλλιέργειαν ἀγροῦ του ἐν θέσει Προφήτης Ἡλίας :

α. X 76. Χαλκοῦν μαχαίριον μονόστομον μετὰ συμφυοὺς λαβῆς ἀποκεκρουμένον τὸ πρὸς τὴν αἰχμὴν μέρος (ὀλικὸν μῆκος 0,201 μ., τῆς δὲ λεπίδος 0,115 μ. Πί ν. 153 δ, 2ον). Ἡ λεπίς διακοσμεῖται ἑκατέρωθεν διὰ δύο ἐγχαράκτων γραμμῶν παραλλήλων πρὸς τὴν ἀμβλυγώνιον ράχιν (0,004 μ. παχεῖαν) ἡ κόψις αὐτῆς ἐλαφρῶς κοίλη ἐκ τῆς χρήσεως. Τὴν λαβὴν, ἥτις φέρει εἰς τὴν κορυφήν γωνιώδη ἐγκοπὴν, περιβάλλει ἑκατέρωθεν περιχειλῶμα (πάχους 0,0025 - 0,004 μ.) διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ ἐκ φθορτῆς ὕλης στελέχους, διὰ δὲ τὴν ἐφήλωσιν αὐτοῦ φέρει τέσσαρας ἔξ ἴσου (0,020 μ.) ἀπεχούσας μεταξύ των ὀπὰς χαλκῶν ἀμφικεφάλων ἤλων, ὧν σφάζονται δύο. Συμφώνως πρὸς τὸ μῆκος αὐτῶν τὸ πάχος τοῦ στελέχους τῆς λαβῆς ἦτο 0,014 μ. εἰς τὸ μέσον καὶ 0,012 μ. παρὰ τὴν ρίζαν τῆς λεπίδος.

β. X 75. Χαλκῆ αἰχμὴ δόρατος ἀποκεκρουμένη τὸ ἄκρον τοῦ αὐλοῦ διήκοντος μέχρι τῆς ἀκωκῆς περίπου (μῆκ. 0,305 μ. Πί ν. 153 δ, 3ον). Πίθος (πάτινα) βαθυπράσινος. Ἡ ἐπιμήκης φλογόσχημος λεπίς ἐνισχύεται ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν διὰ κυκλικῆς τομῆς ράχεως (διαμέτρου 0,02 μ.

4. Εἰς Τρουμπὲν Χαλανδρίτσης ΠΑΕ 1930, 85 κέ. ΠΑΕ 1956, 197 κέ. πίν. 90β καὶ παρὰ τὸ χωρίον Καταρράκτης ΠΑΕ 1952, 407 κέ. εἰκ. 23 καὶ 24.

5. Johansen, Les vases sicyoniens, 8; Payne, Necrocorinthia 1, πρβλ. Ζαφειρόπουλος ΠΑΕ 1952, 407.

παρά την ρίζαν, 0,01 μ. παρά την άκωκήν) μετά ἀναγλύφου γραμμῆς ἐκατέρωθεν αὐτῆς παραλλήλου πρὸς τὰς ἀκμάς. Ἡ ράχις κοσμεῖται κατὰ μήκος διὰ παραλλήλων διακεκομμένων ἐγχαράκτων γραμμῶν. Ἡ ἀκωκή εἶναι πεπλατυσμένη διὰ τῆς τροχίσσεως ἐπ' ἀκόνης. Ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ ἀμέσως ὑπεράνω τῶν ὤμων ὀπῆ διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ δόρατος.

γ. X 77. Τμήμα λεπίδος χαλκοῦ ξυροῦ (μήκ. 0,11 μ., πλάτ. 0,034 μ. Πί ν. 153 δ, 1ον).

Ἡ μεσαιωνικὴ ἀκρόπολις Γρεβενόν, ἐπὶ κρημνώδους ἐπιμήκουσ λόφου ἐπὶ τῶν βορειοανατολικῶν κλιτύων τοῦ Ἐρυμάνθου, εἶναι προσιτὴ μόνον ἀπὸ δυσσευρέτου ἀνόδου παρά τὸ ὄμῶνυμον χωρίον, οὐδεμία δὲ πλευρὰ αὐτῆς ἐνισχύεται διὰ τειχοῦς (Πί ν. 154). Τὴν πρὸς Ἀνατολὰς πλευρὰν παραρρέει τὸ Ἀλποχωρίτικο ποτάμι, κλάδος τοῦ Τευθέα παραποτάμου τοῦ Πείρου. Γνωστὸν ὡς κουλᾶς τοῦ κάστρου τοῦ Γρεβενοῦ ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ δεσπότη, καθ' ἣν ὁ μητροπολίτης Πατρῶν, Μάξιμος πιθανῶς, ἐξεδίδωξεν ἐκ τοῦ φρουρίου τὸν τοποτηρητὴν τοῦ δεσπότη Θεοδώρου Ἰ Παλαιολόγου Φραγκόπουλον, ἀδελφὸν τοῦ πρωτοστάτορος Μανουῆλ, καὶ ἐβοήθησε τὸν πρωτοστάτορα Σαρακηνόπουλον, ὀλιγώτερον πιστὸν εἰς τὸν δεσπότην, νὰ γίνῃ κύριος τοῦ Φρουρίου⁶. Τὸ 1460 ὁ Ζαγανὸς πασᾶς προσέβαλε τὸ Γρεβενόν, ἀλλὰ τὸ φρούριον ἀντέστη καὶ ὁ Τοῦρκος διοικητὴς ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ τὸ καταλάβῃ⁷.

Ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως εἶναι ἐμφανῆ ἐρείπια ναῶν καὶ οἰκιῶν, τῆς δὲ παρ' αὐτὴν διαλελυμένης μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου⁸ σφάζεται ὁ μονόκλιτος ναῖσκος τοῦ καθολικοῦ (Πί ν. 155 α), ὅστις ὁμως ἔχει ἀνεγερθῆ ἐπὶ παλαιότερου ἢ ἀνακαινισθῆ. Ἡ ἐπὶ τετραγώνου παρίνης πλακὸς (πλευρᾶς 0,307 μ., πάχ. 0,055 μ.) κτητορικὴ ἐπιγραφή αὐτοῦ, ἐπειδὴ εἶχεν ἀποτειχισθῆ, μετεφέρθη εἰς τὸ Μουσεῖον Πατρῶν (BE 28 Πί ν. 155 β):

Ὁ Ἁγῶς Ἰωάννης	ὁ Θεολόγος
Πανοσιώτ σκηνος κα	ατος Δαμα θηγοῦμενος

6. Miklosich et Müller, Acta et Diplomata II 250- Zakythinos, Le Despotat Grec de Morée I 129- II 982- 112- 168. Θωμόπουλος, Ἱστορία τῆς πόλεως Πατρῶν² 331- 373,3. Κ. Τριανταφύλλου, Ἱστορικὸν Λεξικὸν τῶν Πατρῶν ἐν λ. Γρεβενόν.

7. Zakythinos ἑ.ά. I 271.

8. Θωμόπουλος ἑ.ά. 373,3.

1820 Ἰουλήου
10 εἴτασε ὁ μαστρο-
Ἀ[ρ]χ[η]γῆρης καὶ ὁ Νικόλ-
α Κόις τὸ μοναστήριον

Ἐν Ἀκράτῃ πρὸς Δυσμᾶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐκ τοῦ δενδροκλήπου Κωνστ. Καπετάνιου κατὰ τὴν ἐμφύτευσιν δενδρυλλίων ἐσπεριδοειδῶν, ἐξωρύχθησαν πωρόπλινθοι προερχόμενοι ἐκ τοῦ χείλους μνημειώδους οἰκοδομήματος καὶ ἀρχαῖκόν δωρικὸν κιονόκρανον πόρινον ἀποκεκρουμένον ἐν μέρει (ὑψ. 0,23 μ., ἄβακος πλ. 0,58 μ., ὑψ. 0,095 μ. Πί ν. 155 γ)⁹, τὸ ὅποιον ἀπόκειται νῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἐκτάκτου Ἐπιμελητρίας Ἀρχαιοτήτων Ἀκράτας κ. Ἀθανασίας Χαντζητσαγκάρη-Κωνσταντοπούλου, καθηγητρίας τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου.

Ἐκ τῆς ἰδίας περιοχῆς μετεφέρθη εἰς τὸ Μουσεῖον Πατρῶν τμήμα πηλίνου περιρραντηρίου (μήκ. 0,295 μ., πλ. 0,17 μ., πάχ. 0,03 μ.) κοσμοῦμενον κατὰ τὸ χεῖλος δι' ἐντύπου πλοχμοῦ.

Ἐν θέσει Κιοῦ πει εἰς ἀπόστασιν χιλιόμετρον πρὸς Ἀνατολὰς τῶν Καλαβρύτων παρά τὸ ἐξωκλήσιον Ἁγίος Κωνσταντίνος, ἐντὸς ταφικοῦ πίθου, ὑποδειχθέντος παρά τοῦ Ἀντ. Ν. Τσοῦλου καὶ διερευνηθέντος παρά τοῦ Γυμνασιάρχου Παν. Δορμπαράκη καὶ τοῦ ἐν πολεμικῇ διαθεσιμότητι Ἀντισυνταγματάρχου κ. Παν. Νικολαῖδη, ἀνευρέθησαν τὰ κάτωθι ὄπλα:

α. X 79. Πρώμιον «ἰλλυρικόν» λεγόμενον κράνος, ὡς ἐκ τῆς ἐκληκτικῶς εὐρείας ἐξαπλώσεως του ἐν τῇ βορείᾳ περιοχῇ τῶν Βαλκανίων ἀποκεκρουμένον τὴν παρυφὴν τοῦ μετώπου καὶ ἐν μέρει τοῦ καταυχενίου (Πί ν. 156 α, β. Ὑψος 0,258 μ., βάθος 0,253 μ. Ἀνοίγματος μεγ. διάμετρος ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ καταυχενίου 0,232 μ., μικρὰ 0,15 μ., ἄνοιγμα προσώπου 0,103 μ., καταυχενίου 0,15 μ., παραγναθίδων 0,12 μ., πλάτος 0,14 μ., βάθος ὅλου μετώπου 0,134 μ., καταυχενίου 0,174 μ.). Ὀξειδίωσις βαθυπρασίνη.

Ὡς ἡ πλειονότης τῶν περικεφαλαίων αὐτοῦ τοῦ τύπου ἀπαρτίζεται ἐκ δύο ἡμιτόμων, ὧν τὸ δεξιὸν προσκολλᾶται διὰ στενῆς γλωττίδος ὑπὸ τὸ ἀριστερόν. Ἡ προσαρμογὴ δὲν ἐμφανίζει διαχωριστικὴν γραμμὴν, διότι ὁ τριχοειδὴς ἀρμός τῶν ἐπιμελῶς καὶ πυκνῶς συνηλωμένων τμημάτων συμπίπτει ἀκριβῶς πρὸς τὸν μέγαν ἄξονα καὶ δι' αὐτοῦ ἔχει χαραχθῆ λεπτῶς μία βαθεῖα γραμμὴ,

9. Γ. Σ. Ἀναγνωστόπουλος, Αἰγαί, ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα πόλις, Ἐφημ. Χελμός, ἀριθμ. φ. 137, εἰς τὰ φύλλα 135, 137- 140 περιγράφων τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα ἐξ Ἀκράτας ἀναζητεῖ τὰς Αἰγὰς τῶν ὁπίων γράφει καὶ τὴν ἱστορίαν.

ένισχυομένη εκατέρωθεν του ζεύγους όμοίων γραμμών παραλλήλων. 'Επί του κρανίου κατά τον μέγαν άξονα επίσης άναιρονται δύο ζεύγη έλαφρώς άναγλύφον γραμμών παραλλήλων, 0,02 μ. απέχοντα, μεταξύ των όποιων έστριζέτο ο λόφος κρατούμενος επί του μετώπου δι' ήλου, του όποιου ή όπη είχεν άνοιγή επί του άποκεκρουμένου τμήματος. 'Η όδός του λόφου έξυπηρετεί την έξαρσιν τής συμμετρίας και δι' αútης τής ένότητας του όλου.

'Η πρώμος μορφή προέρχεται, ώς άνεγνώρισεν ο Kukahn (Der griech. Helm, 17) άμέσως έκ του τύπου του κωνικού κράνους¹⁰. Σειρά τεχνικών γνωρισμάτων έπιβεβαιού αútην την καταγωγήν· π.χ. ή όριζοντία άπόληξις τής προμετωπίδος και του έπαυχενίου, ή έξ άútων προκύπτουσα όρθογώνιος τομή του προσώπου, ή τό χείλος παραθέουσα άνάγλυφος γραμμή και τέλος ή διά τών όπών χάριν τής ύπενδύσεως έφωδιασμένη άκαρία παρυφή. 'Όλα αútá τά χαρακτηριστικά κατάγονται έκ του γεωμετρικού κωνικού κράνους, παρατηρεί ο Kunze περιγράφων την εξέλιξιν του « ήλυρικού » κράνους¹¹. 'Εν τούτοις, μεταξύ τών δύο αútων τύπων, ύπάρχει άποφασιστική, ριζική διαφορά. Τά άλλοτε μηχανικώς μόνον συναπτόμενα και την μορφικήν αútотέλειάν των αúστηρώς φυλάττοντα μέρη συγχωνεύονται εις μίαν άκατάλυτον ένότητα. Τό νέον αútó κράνος άπαλλάσσεται του έπιστέφαντος κώνου και ο θόλος του προσαρμόζεται προς την σφαιρικότητα του κρανίου¹¹.

Του πρώιμου τύπου « ήλυρικού » κράνους διακρίνομεν δύο ομάδας· την μεθ' ύψηλου καταυχενίου και θόλου και την μετά άβαθοús μετ' ένδιαμέσων σταθμών διαφόρου ύψους καταυχενίου. 'Επειδή εις τά τής δευτέρας ομάδος κράνη αί παραγναθίδες άποβαίνουν ώς έκ του άβαθοús καταυχενίου όξυγώνιοι, θά πρέπει ίσως, βάσει αútου του γνωρίσματος, νά συνδέσωμεν αútá προς τά νεώτερα του άρίμου τύπου « ήλυρικά » κράνη, εις τά όποία όμως τό πρόσθιον περιγράμμα των παραγναθίδων είναι λοξόν προς τά εμπρός και τό έπιτραχήλιον είναι βαθύτερον και διά γείσου έφωδιασμένον.

Εις την δευτέραν αútην ομάδα κατατάσσονται και τά έξ ένός έλάσματος πρώιμα « ήλυρικά » κράνη έν 'Όλυμπία: 1. Εύρ. Β 903 (Bericht III 106 Πίν. 36. 2. Εύρ. Β 3348 (Bericht VI 128 Πίν. 45. 3. Λειψία, Völkerkundemuseum Olympia IV 171.

10. Πλήν των γνωστών παραδειγμάτων Bericht VI, 118 κέ. άπόκειται εις τό Μουσείον Θέρμου άριστερά παραγναθίς γεωμετρικού κωνικού κράνους (ύψ. 0,18 πλ. 0,112 - 0,126 μ.).

11. Bericht VI, 125 κέ.

β. X 80 α, β. Ζεύγος χαλκών κνημίδων (Πίν. 156 γ, δ)· ή άριστερά άποκεκρουμένη τήν άνω γωνίαν τής έσω και την κάτω τής έξω πλευράς και έν μέρει την παρυφήν τής έπιγονατίδος (ύψος έξω πλευράς 0,348 μ., κατά τό μέσον του γόνατος 0,344 μ.)· ή δεξιά άποκεκρουμένη έν μέρει την παρυφήν κάτω (ύψος έξω πλευράς 0,348 μ., κατά τό μέσον του γόνατος 0,341 μ.). Πίνος (πάτινα) κυανού χρώματος. Κατά τό γόνυ κοσμούνται δι' όρθίου έκτύπου άνθεμίου έκ πέντε ίσοϋψών κορνοσχήμων φύλλων, τά όποία άνοίγουν εις τριγωνικόν ριπίδιον προς τά άνω εισδύοντα επί του τριγωνικού έπίσης πυρήνος ή καρδιάς, ώστε αί έξω γραμμαι των άκραίων έξ αútων νά εύρίσκωνται έν εύθυγραμμία προς τάς έξω πλευράς του πυρήνος. Τό μέσον φύλλον είναι έλαφρώς παχύτερον των άλλων χωρίς νά έξέχη. 'Εκατέρωθεν του τριγωνικού άνθεμίου δύο δικλαδωται έκτυποι έλικες εύθύγραμμοι, ών αί έκφύσεις άνέρχονται άποκλίνουσαι προς τά άνω, άνελίσσονται άντιθετικώς προς τά έξω εις άτελή σπειραν¹². Φέρουν άκμήν κατά τον μέσον άξονα και έκτυπα τά σημεία έπαφής του γαστροκνημίου και των έξεχόντων άλλων μυών τής κνήμης ώς και την παραλλήλως προς την έσωτερικήν πλευράν του όστος τής κνήμης διαχωριστικήν γραμμήν. Μικρόν ένδότερον των παρά τό χείλος, χάριν τής ύπενδύσεως όπών φέρει εκατέρωθεν τρία ζεύγη έκ δύο έως τριών μεγαλυτέρων όπών διά τήν στερέωσιν των ίμάντων προσδέσεως· έν ζεύγος τούτων αντιστοιχεί κάτωθεν του γόνατος, έτερον άμέσως ύψηλότερον, άνωθεν του παχυτέρου μέρους του γαστροκνημίου και τό τρίτον άνωθεν των άστραγάλων. Αί παρά τό γόνυ γωνίαί είναι τοξωταί και αί κνημίδες προασπίζου έν μέρει μόνον τό γόνυ και δέν καλύπτουν αútó όλόκληρον ώς εις τον έπικρατήσαντα νεώτερον τύπον κνημίδων μετ' έπιγονατίδος και λοξοτήτων των παρά τό γόνυ γωνιών, αίτινες είναι και ύψηλότεραι. Τό έλασμα των έκ Καλαβρύτων είναι παχύτερον.

γ. X 81. Σιδηρον ξίφος άμφίστομον μετά μέρους τής συμφουός λαβής, άποκεκρουμένον τό τής αίχμης τμήμα (μήκος 0,302 μ. Πίν. 156 ε, Ιον). 'Η λεπίς μετά στενώσεως των άκμών παρά την ρίζαν αútης έχει εις τό μέσον και κατά μήκος εκατέρωθεν άνάγλυφον γραμμήν, ώς ράχιν. 'Η λαβή μετά βραχέων προφυλακτήρων τής χειρός κατά την πρόσφυσιν τής λεπίδος φέρει συμφυείς μετά των όπών σιδηρούς ήλους προς στερέωσιν του στελέχους αútης.

δ. X 82. Αίχμη άκοντίου σιδηρά έπιμήκης

12. Περί τής προϊστορίας των άνθεμιών βλ. Buschor, AM 58 (1933) 38 κέ. Πρβλ. Εύαγγελίδης, ΑΕ 1924 κέ.

φυλλοειδής μετά ταπεινής ράχως κατά μήκος εκατέρωθεν τῆς λεπίδος βεβλαμμένης ἐλαφρῶς τὴν ἀκμὴν (ὄλικόν μήκος 0,184 μ., τῆς δὲ λεπίδος 0,102 μ. Πί ν. 156 ε, 2ον). Κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ αὐλοῦ δύο ὄπαι στρογγύλαι διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ ἀκοντίου.

ε. X 83. Αἰχμὴ ἀκοντίου σιδηρᾶ ἀποκεκρουμένη (ὄλικόν μήκος 0,211 μ., τῆς δὲ λεπίδος 0,117 μ. Πί ν. 156 ε, 3ον). Ἡ λεπίς, ἐν σχήματι ἐπιμήκους φύλλου βεβλαμμένη τὰς ἀκμὰς, ἐνισχύεται εἰς τὸ μέσον καὶ κατὰ μήκος διὰ γωνιώδους ράχως. Ὁ αὐλὸς ἀποκεκρουμένος ἐν μέρει κατὰ τὴν κορυφὴν φέρει δύο ὄπας διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ ἀκοντίου.

στ. X 84. Αἰχμὴ δόρατος χαλκῆ ἐν ἀρίστῃ καταστάσει (ὄλικόν μήκος 0,262, τῆς δὲ λεπίδος 0,161 μ., Πί ν. 156 ε, 4ον). Ὁξειδωσίς βαθυπρασίνη. Ἡ ἐπιμήκης φλογοειδῆς λεπίς μὲ τοξοειδεῖς ὤμους καὶ ὀξυκόρυφον ἀκμὴν ἐνισχύεται εἰς τὸ μέσον καὶ κατὰ μήκος ἐκατέρωθεν διὰ γωνιώδους ράχως. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ αὐλοῦ δύο κυκλικαὶ ὄπαι διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ δόρατος.

Τὸ ἐπὶ τῆς δυτικῆς κλιτύος τοῦ λόφου τοῦ Κάστρου τῶν Καλαβρῦτων (Πί ν. 157 γ, δ) ἀρχαῖον νεκροταφεῖον ἐν θέσει Κιούπια, ἐκ τῶν ἀνευρισκομένων ταφικῶν πύθων (κιοῦπια) ὀνομασθεῖσιν οὕτω, ἀπέχει περὶ τὸ χιλιόμετρον τοῦ Κάστρου. Ἐπὶ τῶν δυτικῶν ὑπαρειῶν τοῦ Κάστρου παρατηροῦνται ἐρείπια μεσαιωνικῶν καὶ ἀρχαίων οἰκοδομημάτων, περισυνελέγησαν δὲ καὶ ὄστρακα ἀγγείου κλασσικῆς ἐποχῆς καὶ προϊστορικῶν. Ἐπὶ τοῦ τείχους τῆς δυτικῆς πλευρᾶς αὐτοῦ εἶναι ἐντετειχισμένοι καὶ ἀρχαῖοι λιθόπλινθοι (Πί ν. 157 β), ἀσφαλῶς δὲ θά υπῆρχε καὶ δευτερεύουσα πρόσβασις εἰς τὸ φρούριον ἀπὸ τῆς δυτικῆς αὐτῆς πλευρᾶς. Διότι τὸ φρούριον εἶναι προσιτὸν μόνον ἀπὸ τῆς Β πύλης δι' ἀτραποῦ λαξευθείσης ἐν πολλοῖς κατὰ μήκος τῆς ΒΑ πλευρᾶς. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ εἰς ὕψος 400 μ. περίπου ἀπὸ τῆς πεδιάδος τῶν Καλαβρῦτων σχηματίζεται ἐν ἡρέμα ἐπικλινῆς ὄροπέδιον μήκους 350 μ. περίπου καὶ πλάτους 100 μ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου σφῶνται τὰ ἐρείπια ὑπὲρ τὰς 50 οἰκίας, τεσσάρων ὕδατοδεξαμενῶν καὶ δύο πύργων.

Ἡ ὑπαρξίς ἀρχαίων ἐρειπίων καὶ ἀγγείων ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τῶν Καλαβρῦτων ἐπιτρέπει μετὰ μεγάλης πιθανότητος νὰ ταυτίσωμεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀρκαδικὴν πόλιν Κύναιθα¹³.

Ἐπειδὴ «οὐδεὶς ἄλλος χῶρος ἐπὶ τῆς κοι-

13. Γ. Παπανδρέου, Καλαβρυτινὴ Ἐπετηρὶς 154 κέ. Pieske RE XI 2480 κέ. E. Meyer, Peloponnesische Wanderungen 107 κέ.

λάδος τῶν Καλαβρῦτων φαίνεται κατάλληλος πρὸς τοποθεσίαν τῆς ἀρχαίας πόλεως», τὴν αὐτὴν γνώμην ἐκφράζει καὶ ὁ ἀκαταπόνητος ἐρευνητὴς καὶ μελετητὴς τῆς ἱστορίας τῆς ἐπαρχίας Καλαβρῦτων Γυμνασιάρχης Παπανδρέου, ὅστις πρῶτος ἀνεγνώρισε τὰ ἐρείπια τῶν Λουσῶν¹⁴ χωρὶς ἢ ἀνακοίνωσις αὐτῆ νὰ εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς διενεργήσαντας τὴν ἀνασκαφὴν. Ἀντιθέτως ὁ Meyer εὐρίσκει, ὅτι ἡ ἀκρόπολις εἶναι πολὺ ὕψηλὰ καὶ ἀπέχει πολὺ διὰ νὰ τοποθετήσωμεν τὴν ἀσήμαντον πόλιν Κύναιθα.

X 78. Ὑστερογεωμετρικὸν ψέλιον ἀπλῆς σπείρας μετὰ διαπεπλατυσμένων τριλόβων ἄκρων, τὰ ὅποια κοσμοῦνται δι' ἐγχαράκτων διαγραμμισμένων παραλλήλων γραμμῶν εἰς τὴν παρυφὴν καὶ κατὰ τὸν μέσον ἄξονα καὶ διὰ ζευγῶν σπειρῶν ἀντιθέτως συστρεφομένων ἢ μεμονωμένων. Τὸ κυλινδρικὸν τμήμα φέρει παραλλήλους ἐγχαράκτους γραμμὰς. Πίνος (πάτινα) βαθυπρασίνου χρώματος, διατηρούμενος ἐν μέρει εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πλευρᾶν (διαμ. 0,073 μ. Πί ν. 157 α). Εἰς Λουσούς, ὅθεν προέρχεται, εὐρέθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ ἄλλα χαλκᾶ γεωμετρικά, ὡς πόρπαι, δακτύλιος, λαβὴ Ὀ.Η.Η IV (1901) 52 - 58 εἰκ. 78 - 84, 90, 118. Παρόμοιος τύπος ψελίου μετὰ πεπλατυσμένων ἄκρων εἰς τὴν Συλλογὴν Καραπάνου, ἀρ. 720.

ΕΥΘ. ΜΑΣΤΡΟΚΩΣΤΑΣ

*

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΕΙΑ ΒΟΙΩΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ

ΒΟΙΩΤΙΑ

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΓΛΑ (ΑΡΝΗΣ) ΚΩΠΑΪΔΟΣ

Ὅταν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν περιοδεύων τὴν Ἐφορείαν μου ἐπεσκέφθην καὶ τὴν περιφημον μυκηναϊκὴν ἀκρόπολιν τῆς Κωπαΐδος, ἡσθάνθην κατάπληξιν ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τοῦ τοπίου καὶ τῶν ἐρειπίων, ἀλλὰ καὶ θλίψιν διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτῶν. Αἱ τέσσαρες μνημειακαὶ πύλαι, φραγμέναι ἀπὸ σωροὺς ὀγκολίθων, ἦσαν ἀδιάβατοι, τὰ ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1893 ἀνασκαφέντα ἐρείπια εἶχον σχεδὸν τελείως ἐξαφανισθῆ ὑπὸ τὴν ὀργιῶδη ἀγρίαν βλάστησιν καὶ ἀγρίμια καὶ γιδοπρόβατα ἦσαν οἱ μόνοι τακτικοὶ ἐπισκέπται τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου.

Ἡ ἐπιθυμία μου, νὰ καταστήσω καὶ πάλιν προσιτὴν, εἰς τοὺς ἀρχαιοφίλους καὶ τοὺς μελετη-

14. Παπανδρέου, Ἀζανιάς, 1886, 44.

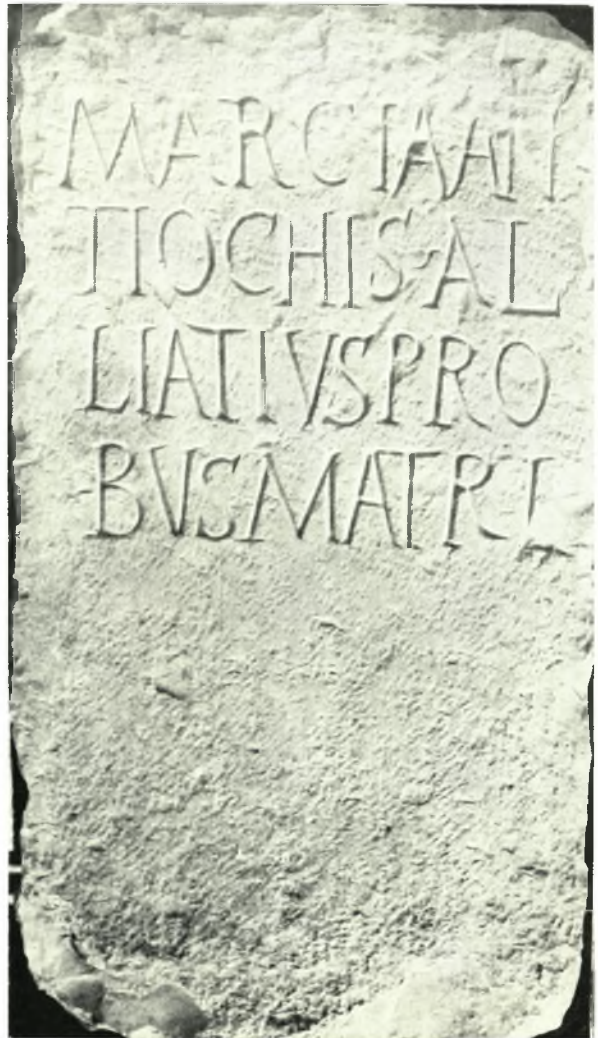
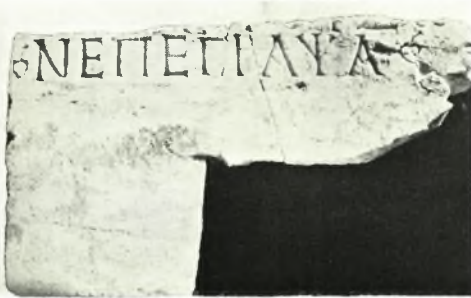

Ἄχαΐα. Πάτριαι: α-β. Ψηφιδωτόν ὁδοῦ Νικήτα, γ-δ. Κεφαλή Ἑρμοῦ Ἀλκαμένους

ΕΥΘ. ΜΑΣΤΡΟΚΩΣΤΑΣ

Ἰαχαιά. Πάτραι: α-β. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νέου, ἑλληνιστικὴ, γ. Ταῦρος ἀναπαυόμενος,

Ἰαχαΐα. Πάτραι: α. Ἀπότμημα μαρμαρινῆς βάσεως ἀγάλματος, β. Ἀπότμημα βάσεως ἀγάλματος ἐξ ἄσβεστολίθου, γ. Ἀπότμημα ἐπιγραφῆς, δ. Ἀπότμημα λατινικῆς ἐπιγραφῆς, ε. Λατινικὴ ἐπιγραφὴ

Ἄχαΐα. Πάτραι: α. Πεσσίσκος μαρμάρινος, β-γ. Ἀποτμήματα παλαιοχριστιανικῶν θωρακίων

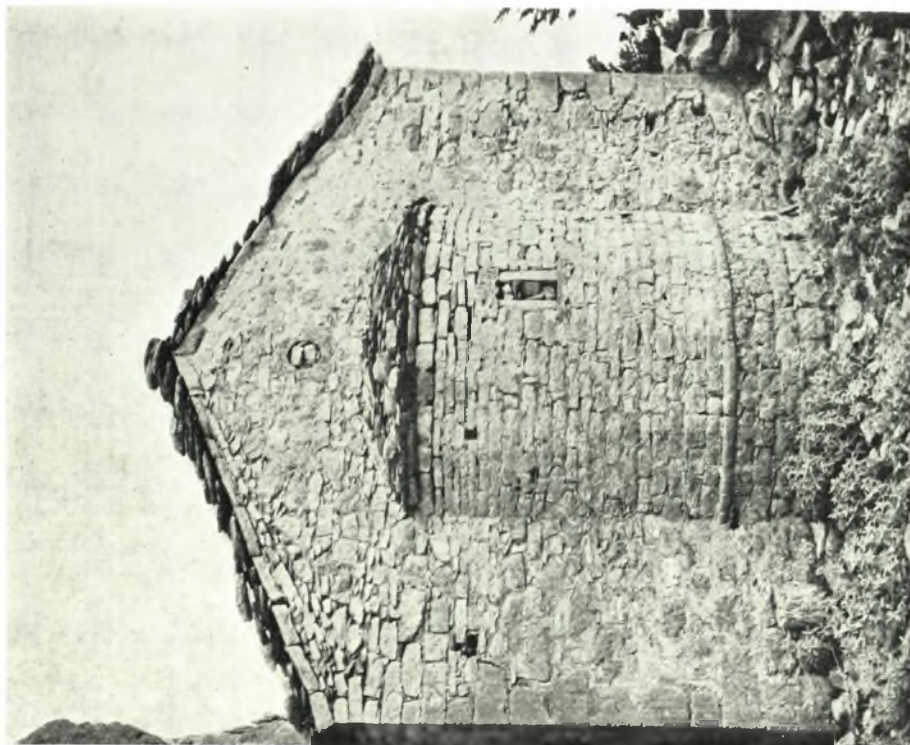
Ἄρχαία: α. Ἀρχαϊκὸν κορινθιακὸν κράνος, β. Θύρα ὑστερογεωμετρικοῦ κιβωτιοσχήμου τάφου ἐκ Σκόρου Χαλανδρίτσης, γ. Δεξιὰ πλαγία ὄψις τοῦ κράνους τῆς εἰκ. α., δ. Χαλκᾶ μυκηναϊκὰ ὄπλα ἐκ Μιτοπόλεως Φαρῶν, ε. Ὑστερογεωμετρικαὶ οἴνοχοι ἐκ Σκόρου Χαλανδρίτσης

ΕΥΘ. ΜΑΣΤΡΟΚΩΣΤΑΣ

ἸΑχαΐα: α-β. Ἡ μεσαιωνικὴ ἀκρόπολις Γρεβενὸν τοῦ Ἐρυμάνθου ἀπὸ ΒΔ., καὶ ΝΑ.

ΕΥΘ. ΜΑΣΤΡΟΚΩΣΤΑΣ

Ἄχαΐα: α. Τὸ καθολικὸν τῆς μονῆς τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Γρεβενοῦ, β. Ἡ κτητορικὴ ἐπιγραφή τῆς μονῆς τῆς εἰκ. α., γ. Ἀρχαῖκόν δορικὸν κτινόκρανον ἐξ Ἀκράτας

ΕΥΘ. ΜΑΣΤΡΟΚΩΣΤΑΣ

Ἄχαΐα. Καλάβρυτα: α-β. Πρώιμον «ίλλυρικόν» κράνος, γ. Χαλκαί κνημίδες, δ. Λεπτομέρεια χαλκῆς κνημίδος τῆς εικ. γ, ε. Ἐπιθετικά ὄπλα

Ἄχαϊα: α. Χαλκοῦν γεωμετρικὸν ψέλιον ἐκ Λουσῶν, β. Ἀρχαῖοι λιθοπλινθοὶ ἐντετειχισμένοι ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ φραγκικοῦ κάστρου τῶν Καλαβρυτῶν, γ-δ. Τὸ κάστρον τῶν Καλαβρυτῶν ἀπὸ Δ. καὶ ΝΔ.